

Sygn. akt II PK 83/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko C. w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 listopada 2014 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.

z dnia 26 listopada 2013 r., sygn. akt III Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 26 listopada 2013 r., po rozpoznaniu apelacji pozwanego C. w K. od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 21 maja 2013 r. zasądza od pozwanego na rzecz powódki J. K. kwotę 37.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, w punkcie I zmienił wyrok Sądu Rejonowego, w ten sposób, że: 1) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 17 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, 2) w pozostałym zakresie oddalił powództwo, 3) zasądził od

powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.080 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 4) nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w K. kwotę 370 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej, w punkcie II oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie, a w punkcie III zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego jedynie co do tego, że powódce przysługuje prawo do odprawy emerytalnej w pełnej wysokości, natomiast roszczenie powódki o wypłatę nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy uznał za bezpodstawne. Sąd drugiej instancji argumentował, że w zakresie nagrody jubileuszowej do powódki, pełniącej funkcję dyrektora pozwanego i podlegającej ustawie z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 254 ze zm.), znajduje zastosowanie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego wykazu świadczeń dodatkowych, które mogą być przyznane osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi, oraz trybu ich przyznawania (Dz.U. Nr 14, poz. 139 ze zm., powoływane dalej jako rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z 21 stycznia 2003 r.). Przepis ten wymaga, aby pomiędzy wypłatą poprzedniej i następnej nagrody jubileuszowej minęło 5 lat. Tymczasem powódka nagrodę jubileuszową za 40 lat pracy otrzymała w listopadzie 2008 r., a stosunek pracy rozwiązała 1 grudnia 2012 r. Zatem od dnia nabycia poprzedniej nagrody jubileuszowej do dnia rozwiązania stosunku pracy nie upłynęło 5 lat, a zatem do dnia możliwego nabycia kolejnej spornej nagrody jubileuszowej także nie upłynął taki okresy wymagany do jej nabycia.

W skardze kasacyjnej powódka zaskarżyła ten wyrok w części tj. w punkcie I ppkt 2 i 3 oraz w punkcie III, zarzucając naruszenie: 1/ § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 21 stycznia 2003 r. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że „ograniczenie prawa przyznawania nagrody jubileuszowej nie częściej niż co 5 lat odnosi się również do wypłaty w/w świadczenia osobie uprawnionej nie częściej niż co pięć lat” Tymczasem prawidłowa wykładnia w żadnym zakresie „nie zakazuje możliwości wcześniejszej wypłaty nagrody jubileuszowej przyznawanej nie częściej niż co 5

lat”, 2/ pkt 7 załącznika nr 3 zarządzenia nr 4 Dyrektora C. w K. z dnia 26 kwietnia 2000 r. w sprawie ustalenia Regulaminu Wynagrodzenia Pracowników C. w K. przez błędną wykładnię i uznanie, że przyznanie możliwości wcześniejszej wypłaty nagrody jubileuszowej w związku z przejściem na emeryturę stanowi naruszenie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 21 stycznia 2003 r., podczas gdy z prawidłowej „wykładni w/w normy prawnej wynikają twierdzenia przeciwne, w szczególności fakt, że nagroda jubileuszowa jest przyznawana nie częściej niż co pięć lat, a regulamin wprowadza jedynie uprawnienie do wypłaty wcześniejszego tego świadczenia przyznawanego co 5 lat w związku z przejściem na emeryturę”. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano jej oczywiste uzasadnienie, „ponieważ Sąd Odwoławczy nie spełniając swojej funkcji procesowej wydał zaskarżane orzeczenie z oczywistą obrazą prawa materialnego”.

W konsekwencji skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części, uwzględnienie powództwa w całości i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za wszystkie instancje, ewentualnie o uchylenie tego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za instancję kasacyjną.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniosł o oddalenie skargi w całości oraz o zasądzenie od skarżącej na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie zasługiwała na przyjęcie jej do rozpoznania.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby bowiem wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na ich oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Tymczasem argumentacja Sądu drugiej instancji przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w żadnym razie nie jest dotknięta tak rozumianą kwalifikowaną wadą. Zatem samo takie twierdzenie skarżącej o oczywistej zasadności skargi nie było wystarczające. Osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi co do zasady przysługuje wynagrodzenie miesięczne, a inne świadczenia dodatkowe jedynie mogą być im przyznane, gdy tak stanowią przepisy prawa, które nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do roszczeniowego charakteru i zasad przyznawania dodatkowych świadczeń. Z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 21 stycznia 2003 r., wynika możliwość przyznania nagrody jubileuszowej, jednakże nie częściej niż co 5 lat. Równocześnie przepisy tego aktu prawnego ani przepisy ustawy „kominowej” nie odsyłają do innych regulacji prawnych, które pozwalają pracownikom niekierującym niektórymi podmiotami prawnymi nabyć prawo do kolejnej nagrody jubileuszowej także wtedy, gdy do ze względu na przejście na emeryturę lub rentę zabrakło im nie więcej niż 12 miesięcy do osiągnięcia kolejnego stażu jubileuszowego. Wykładnia dokonana w uzasadnieniu zaskarżonym wyroku była możliwa i dopuszczalna, a w każdym razie nie jest wadliwa w stopniu kwalifikowanym.

Potencjalne podważenie kontestowanej w skardze kasacyjnej interpretacji wymagałoby sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, czyli wniosku z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego uargumentowanego uzasadnienia, czego w skardze kasacyjnej zabrakło. Tymczasem skarżąca poprzestała na bezpodstawnym twierdzeniu o rzekomej oczywistości skargi kasacyjnej, kontrowersyjnie utrzymując, że jej prawo do kolejnej nagrody jubileuszowej powinny kształtować przepisy dotyczące pracowników, którzy nie należą do kręgu osób wynagradzanych według ustawy „kominowej” lub jej przepisów wykonawczych. Tymczasem w osądzonym zakresie obowiązują odrębne regulacje normatywne, które wykluczają stosowanie takiej wyjątkowej regulacji prawnej, adekwatnej tylko do „zwykłych” pracowników nieobjętych przepisami ustawy „kominowej”.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c.